

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **Kaufland Česká republika v. o. s.** se sídlem Pod Višňovkou 25, Praha 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra – Generálnímu ředitelství hasičského záchranného sboru** se sídlem Kloknerova 26, Praha 414, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MV-88701-3/PO-C-2012 ze dne 12. 3. 2013, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. MV-88701-3/PO-C-2012 ze dne 12. 3. 2013, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje (dále jen „HZSMsK“) č. j. HSOS-5971-6/2012 ze dne 27. 6. 2012. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání deliktu spočívajícího v tom, že dne 18. 1. 2012 nebyla v obchodním domě žalobce na adrese Leonovova 2015/2, Karviná, trvale volně průchodná úniková cesta vedoucí z prodejní plochy obchodu

přes boční nouzový (únikový) východ na volné prostranství, a byla mu uložena pokuta ve výši 150 000 Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný o podaném odvolání rozhodl až za 16 měsíců. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí nemá zákonné náležitosti a je nepřezkoumatelné a že se žalovaný nevypořádal s odvolacími důvody žalobce a neuvedl nepochybně, které skutečnosti byly v rámci kterých zákonných hledisek hodnoceny a jakým způsobem. Nezabýval se námitkou, že průchodnost dveří k nouzovému východu nebyla znemožněna, ale pouze částečně omezena, což se mělo dle žalobce promítnout v úvahách o výši uložené pokuty. Žalovaný se též nevypořádal s námitkou absence hodnocení závažnosti deliktu s ohledem na zjištěnou dobu trvání deliktu. Dle žalobce je pokuta nepřiměřená; v odvolání pokládal za přiměřenou pokutu ve výši 50 000 Kč a v žalobě pak pokutu nepřevyšující 10 000 Kč, kdy navrhl soudu moderaci uložené pokuty.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31. 7. 2013 navrhl její zamítnutí v celém rozsahu a k žalobním bodům uvedl, že nedodržení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost. Pokud se týče překážek na únikové cestě, poukázal na svůj závěr v napadeném rozhodnutí, že za volně průchodnou lze únikovou cestu pokládat jen tehdy, je-li skutečně volně průchodná, což znamená, že se na ní neobjevují žádné překážky nebo omezení. Pokud se týče závažnosti deliktu, odkázal na odůvodnění svého a prvostupňového rozhodnutí a k výši pokuty uvedl, že žalobce podceňuje význam porušené povinnosti, jejíž nesplnění může mít za následek ohrožení života a zdraví osob.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že dne 18. 1. 2012 byla HZSMsK provedena v obchodním domě žalobce na adrese Leonovova 2015/2, Karviná, kontrola dodržování povinností stanovených předpisy o požární ochraně. Při této kontrole byla zjištěna bariéry na únikové cestě vedoucí z prodejní plochy přes prostory zázemí, sloužícího k výkupu lahví, na volné prostranství. Na této únikové cestě jsou instalovány dvoje dveře, přičemž před prvními dveřmi byly v prostoru zázemí po celé ploše jednoho dveřního křídla umístěny přepravky s pivem, jejichž umístění zcela bránilo otevření levého křídla, a před druhými dveřmi byly v prostoru zázemí umístěny v celé jejich výšce a šířce v několika řadách přepravky s pivem. Výše zjištěný skutkový stav vyhodnotil HZSMsK jako delikt ve smyslu § 76 odst. 2 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPO“) a příkazem ze dne 18. 5. 2012 uložil žalobci pokutu ve výši 150 000 Kč. Po podaném odporu a provedeném správním řízení byla tatáž pokuta za uvedený skutek uložena rozhodnutím č. j. HSOS-5971-6/2012 (č. 23-2/2012) ze dne 27. 6. 2012. Proti němu podal 18. 7. 2012 žalobce odvolání, jehož důvody předznamenávají žalobní body. Odvolání bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.

Podle § 76 odst. písm. b) ZPO Hasičský záchranný sbor kraje při výkonu státního požárního dozoru může uložit pokutu až do 500 000 Kč právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě, která porušila povinnost vyplývající z předpisů o požární ochraně tím, že nevytváří podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, neudrhuje volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům, rozvodným zařízením elektrické energie, uzávěrům vody, plynu, topení a produktovodům, věcným prostředkům požární ochrany a ručnímu ovládání požárně bezpečnostních zařízení.

Podle § 76 odst. 5 ZPO při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

K obecným námitkám nepřezkoumatelnosti a absenci náležitostí rozhodnutí obou stupňů soud toliko poznamenává, že napadená rozhodnutí jak z hlediska své formy, tak obsahu odpovídají ustanovením právních předpisů platných pro správní řízení. Mají všechny zákonné náležitosti a úvahy správních orgánů jsou v jejich odůvodněních seznatelné.

Pokud žalobce namítal překročení lhůty pro vydání napadeného rozhodnutí, pak je třeba v souladu s konstantní judikaturou správních soudů poukázat na skutečnost, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve správním řízení, z něž napadené rozhodnutí vzešlo, jsou pouze lhůtami pořádkovými; jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo. (Srov. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 9 A 128/2010-33 ze dne 22. 7. 2011 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Ans 14/2012-41 ze dne 10. 12. 2012.)

Pokud se týče námitky částečné průchodnosti jedněch dveří na únikové cestě, pak z hlediska naplnění skutkové podstaty deliktu, který je kladen žalobci za vinu, je nerozhodné, je-li úniková cesta zahrazena zcela nebo jen zčásti; zákon požaduje ve shora citovaném ustanovení tyto cesty zcela volné. V tomto se lze zcela ztotožnit se správními orgány. Rovněž neobstojí námitka nezohlednění částečné průchodnosti jedněch dveří na únikové cestě při výměře trestu. Z hlediska efektivity únikové cesty je prakticky bez významu, jsou-li na ní jedny dveře zahrazeny zčásti, avšak druhé zcela. Cesta z prodejní plochy na volné prostranství byla znemožněna, a je z hlediska závažnosti téměř bez významu, zda se osoby, které by měly využít únikovou cestu, dostanou do její třetiny či dvou třetin, rozhodující je, že se nedostanou do bezpečí na volné prostranství mimo budovu zachvácenou požárem. Na naprosté znemožnění průchodnosti únikové cesty v důsledku zcela zahrazených druhých dveří provostupňové rozhodnutí jasně poukazuje.

Pokud se týče kritérií pro stanovení výše pokuty, jak jsou uvedeny v § 76 odst. 6 ZPO, pak provostupňové rozhodnutí zcela jasně vztahuje zjištěnou dobu trvání deliktu jen k době prováděné kontroly, vyhodnocuje ji jako polehčující okolnost a dodává, že kdyby bylo zjištěno porušení povinnosti v delším časovém rozsahu, byla by uložena pokuta ve vyšší částce. Rovněž soud neshledává závady ve

vymezení závažnosti deliktu, kdy je poukazováno na charakter provozovny žalobce, možnost výskytu většího počtu osob (zaměstnanců a zákazníků), vzniku paniky se zvýšenou pravděpodobností zranění či usmrcení. Pokud se žalobce dovolával kritéria rozsahu způsobené škody, pak je třeba v souladu se správními orgány i judikaturou zdůraznit, že delikt, za nějž byl žalobce postižen, je ohrožovacím deliktem; použití kritéria rozsahu způsobené škody je u těchto deliktů pojmově vyloučeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 27/2011-68 ze dne 29. 6. 2011).

Soud neshledal důvodným ani návrh na snížení uložené pokuty ve smyslu ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. Soud předně poukazuje na to, že pokuta byla uložena ve výši 150 000 Kč, ačkoli horní hranice zákonného rozpětí pro uložení pokuty činí 500 000 Kč. Správní orgány vyložily dle shora uvedených kritérií důvody, které je vedly k uložení pokuty v dolní polovině sazby. Žalobce svůj moderační návrh, v němž se domáhal snížení pokuty pod 10 000 Kč, nijak neodůvodnil (stejně jako neodůvodnil moderační návrh na snížení pokuty pod 50 000 Kč v odvolacím řízení). Jak vyslovil Nejvyšší správní soud, „[s]myslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání »ideální« výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 22/2012-23 ze dne 19. 4. 2012, publ. pod č. 2672/2012 Sb. r. NSS). Tato situace v projednávané věci nastala s ohledem na závažnost ohrožení značného počtu osob pohybujících se v obchodním domě žalobce a s ohledem na relaci uložené pokuty a maximálně možné výše pro její vyměření.

Žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů tak nebyl shledán důvodným, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak, že tato náhrada nebyla přiznána žádnému z účastníků, neboť náklady procesně úspěšného žalovaného tvoří integrální součást povinností plynoucích z jeho běžné správní agendy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 13. srpna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu